

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU, ŻEGLUGI I ŁĄCZNOŚCI

z dnia 13 lutego 1989 r.

w sprawie szczegółowych zasad wydawania zezwoleń na posiadanie i używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych innych niż odbiorniki powszechnego odbioru.

Na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 9 ust. 2 oraz art. 10 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o łączności (Dz. U. Nr 54, poz. 275, z 1987 r. Nr 33, poz. 180 i z 1988 r. Nr 41, poz. 324) zarządza się, co następuje:

§ 1. Odbiornikiem radiofonicznym i telewizyjnym innym niż odbiornik powszechnego odbioru jest:

- 1) odbiornik umożliwiający odbiór sygnałów radiofonicznych lub telewizyjnych o częstotliwościach powyżej 30 MHz (o długościach fal poniżej 10 m) w zakresach i kanałach częstotliwościowych innych niż stosowane lub przewidywane do stosowania w kraju dla powszechnego odbioru radiofonii i telewizji, zwany dalej „odbiornikiem”; zakresy i kanały częstotliwościowe stosowane lub przewidywane do stosowania przez polską radiofonię i telewizję określa załącznik do rozporządzenia,
- 2) zespół urządzeń składający się z anteny odbiorczej, konwertora i odbiornika sygnałów satelitarnych, w którym następuje odbiór i przemiana sygnałów nadawanych przez satelity w sposób umożliwiający bezpośredni odbiór tych sygnałów przez odbiorniki radiofoniczne i telewizyjne powszechnego odbioru, zwany dalej „odbiornikiem satelitarnym do indywidualnego odbioru”,
- 3) zespół urządzeń składający się z anten odbiorczych, konwertorów i odbiorników sygnałów satelitarnych, w których następuje odbiór i przemiana sygnałów nadawanych przez satelity w sposób umożliwiający odbiór tych sygnałów przez odbiorniki radiofoniczne i telewizyjne powszechnego odbioru za pośrednictwem systemów i sieci odbioru zbiorowego, zwany dalej „odbiornikiem satelitarnym do zbiorowego odbioru”.

§ 2. Organami właściwymi do wydawania zezwoleń na posiadanie i używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych innych niż odbiorniki powszechnego odbioru, zwanych dalej „zezwoleńiami”, są w odniesieniu do:

- 1) odbiornika — właściwy według miejsca zamieszkania (siedziby) okręgowy inspektor Państwowej Inspekcji Radiowej,
- 2) odbiornika satelitarnego do indywidualnego odbioru — właściwy według miejsca zamieszkania (siedziby) naczelnik urzędu pocztowo-telekomunikacyjnego,
- 3) odbiornika satelitarnego do zbiorowego odbioru — właściwy według miejsca zainstalowania dyrektor dyrekcji wojewódzkiej państwowej jednostki organizacyjnej „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”.

§ 3. Wniosek o wydanie zezwolenia powinien zawierać w odniesieniu do:

- 1) odbiornika — nazwisko i imię lub nazwę oraz adres wnioskodawcy, wykaz osób upoważnionych do korzystania z odbiornika, jego typ i nazwę producenta, zakresy częstotliwości odbieranych sygnałów, a w przypadku odbiornika nie produkowanego fabrycznie — jego dokumentację techniczną,
- 2) odbiornika satelitarnego do indywidualnego odbioru — nazwisko i imię lub nazwę oraz adres wnioskodawcy, typ i nazwę producenta, zakresy częstotliwości odbieranych sygnałów,
- 3) odbiornika satelitarnego do zbiorowego odbioru — nazwę i adres wnioskodawcy, typ i nazwę producenta, zakresy częstotliwości odbieranych sygnałów, szczegółową lokalizację i uzgodniony z właścicielem lub administracją budynku (osiedla) projekt techniczny instalacji zbiorowego odbioru, z którą ma współpra-

ować odbiornik satelitarny do zbiorowego odbioru, oraz upoważnionego wykonawcę montażu i uruchomienia odbiornika i instalacji zbiorowego odbioru.

§ 4. Zezwolenia wydaje się na czas nie określony.

§ 5. 1. Używanie odbiornika radiofonicznego i telewizyjnego innego niż odbiorniki powszechnego odbioru nie może powodować ograniczenia, utrudnienia lub zakłóceń w odbiorze programów radiofonicznych i telewizyjnych innym odbiorcom.

2. Używanie odbiornika satelitarnego do zbiorowego odbioru wymaga spełnienia następujących warunków:

- 1) zapewnienia przez wykonawcę instalacji zbiorowego odbioru doprowadzenia do odbiorców wszystkich krajowych programów radiofonicznych i telewizyjnych nadawanych na danym terenie przez nadajniki naziemne i w systemie satelitarnym,

- 2) stosowania przez wykonawcę instalacji zbiorowego odbioru obowiązujących w kraju systemów i standardów dla radiofonii i telewizji (dla stereofonii — de-wiacja 50 kHz, częstotliwość pilotująca 19 kHz, dla telewizji kolorowej — system SECAM, standardy D i K).

§ 6. 1. Traci moc rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 20 lutego 1986 r. w sprawie szczegółowych zasad wydawania zezwoleń na posiadanie i używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych innych niż odbiorniki powszechnego odbioru (Dz. U. Nr 6, poz. 36).

2. Zezwolenia wydane na podstawie rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, zachowują swoją ważność.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Transportu, Żeglugi i Łączności: *J. Kamiński*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Transportu, Żeglugi i Łączności z dnia 13 lutego 1989 r. (poz. 44)

WYKAZ ZAKRESÓW I KANAŁÓW CZĘSTOTLIWOŚCIOWYCH DLA CZĘSTOTLIWOŚCI POWYŻEJ 30 MHz STOSOWANYCH I PRZEWIDYWANYCH DO STOSOWANIA W KRAJU DLA Powszechnego odbioru RADIOFONII I TELEWIZJI

Zakresy i kanały częstotliwościowe (MHz)	Przeznaczenie
66,0— 74 87,5—100 100 —108	radiofonia UKF FM
48,5— 66 kanały 1— 2 76 —100 kanały 3— 5 174 —230 kanały 6—12 470 —790 kanały 21—60	telewizja
11.700—12.500	radiodyfuzja satelitarna w systemie STV-12
110—174 kanały S1—S8 230—294 kanały S9—S16	kanały specjalne dla telewizji kablowej (Ca TV) i wielkich antenowych instalacji zbiorowych (WAIZ)